



Simon Lund & Ralf Christensen
Dem jeg elsker elsker jeg
464 sider
Gyldendal

Kim Schumacher var på rigtig mange måder et ikon. Og er det stadigvæk. Ikke fordi der nu her så mange år efter hans død kommer en tyk bog om han med masser af indlæg fra folk, der stod ham både nær og fjern.

Næ, fordi bogen er fyldt med emner, der får en til at tænke over tingene. Og fordi han var og stadig er et navn, der kan sætte fut i debatterne.

Misbrug af børneskuespillere. I omtalen på side 208 fortælles det, hvordan instruktørerne har groomet unge piger i film til at have sex med dem. Vi kommer til at tænke på, at misbrug jo ikke bare er fysisk misbrug. Det kan meget vel tænkes, at børneskuespillere nu som i vidunderbørnenes tid har været presset ind i en kortvarig berømmelse.

At det er ok at famle rundt med seksualitet og følelser. Vi kender alle Schumachers seksualitet, og hvordan det hele endte. Men bogen her formår ind imellem al historie og virak omkring hovedpersonen at komme med enkle og præcise sætninger, der får os som læsere til at føle det legale i, at vi har mange, forskellige lyster og behov, og at de over tid kan ændre sig.

Provokationer og alternative levemåder kan være vejen frem. Det kan være banebrydende og udviklende for samfundet at stå ved Storkepringvandet og hedde Cæsar og synge, at no´n får tæv af lovens lange arm. Og fortælle dumme historier. På den måde tømmer man sig og vandrer ud i et psykedelisk miljø, der afstedkommer både banebrydende film og musik.

Man skal ikke finde sig i hvad som helst. Og slet ikke i skolen. Og det skal vi så heller ikke i privaten og på arbejdspladserne. Det er der mange idag, der heller ikke gør. Men i bogen her kan man så finde interessant inspiration, der muligvis vil få mere respektfulde mennesker til at gøre lidt oprør.

Uretfærdigheden i at man ikke må være den, man nu er. Dengang i tresserne var det ikke altid velset at være langhåret. Særligt ikke blandt reaktionære lærere som en af Schumachers, lærer Ankerstrøm. Han prikkede gerne elever og beordrede dem til frisøren. Ganske ydmygende og grænseoverskridende. Der er garanteret en parallel til det idag.

Bogen er spændende, og udover at være en dejlig, næsten historisk skildring af tiden, hvori Kim Schumacher levede og inspirerede folk omkring ham, med radio, film, udenlandsrejser og spændende mennesker, bliver vi naturligt nok også på rørende, tragisk og yderst velbegavede beskrevet vidne til fænomenets afsked med denne verden i en alder af 40 år.

At han ikke har levet forgæves, læser vi tydeligt, når vi stifter bekendtskab med udsagn og kildemateriale fra så forskellige personer som Jarl Friis-Mikkelsen, Erling Bundgaard, Nikoline Werdelin, Wikke & Rasmussen og Michael Meyerheim.

En meget fin bog der giver stof til eftertanke, og hvor man kan mærke pustet fra Kim så mange år senere.

